

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Petra Hlušíka a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **F. Y.**, zast. JUDr. Jiřím Burešem, advokátem, se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 10. 9. 2015, č. j. 58 Az 3/2015 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 7. 2015 č. j. OAM-203/ZA-ZA04-K08-2015 neudělil žalobci (dále jen „stěžovatel“) mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 13. 8. 2015,

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojil stěžovatel včas podanou žalobou, ve které pouze uvedl jednotlivá zákonná ustanovení, jež měl žalovaný porušit, aniž by však jakkoli blíže specifikoval jak právní, tak skutkové důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí

žalovaného za nezákonné. Uvedl, že žalobu odůvodní a doplní po umožnění nahlédnutí do spisu, nejdéle ve lhůtě 30 dnů.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, vyzval stěžovatele usnesením ze dne 18. 8. 2015 k doplnění žaloby o žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých právních a skutkových důvodů považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné, přičemž určil v souladu s § 71 odst. 2 s. ř. s., že žaloba musí být doplněna ve lhůtě pro podání žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, tj. ve lhůtě 15-ti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí dle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Toto usnesení bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 19. 8. 2015. Podáním došlým krajskému soudu dne 3. 9. 2015 požádal zástupce stěžovatele o prodloužení lhůty k doplnění žaloby, neboť až dne 7. 9. 2015 bude moci nahlédnout do správního spisu.

[4] Krajský soud nato napadeným usnesením ze dne 10. 9. 2015 žalobu odmítl dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel totiž v soudem stanovené lhůtě na výzvu nijak nereagoval a o prodloužení lhůty požádal až po uplynutí lhůty k podání žaloby ve věch mezinárodní ochrany. Takový postup však není možný.

II. Kasační stížnost

[5] Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Dle stěžovatele je zcela nemožné, aby doplnil žalobu, pokud nedostane možnost prostudovat spisový materiál správního orgánu; stěžovatel by v žalobě musel spekulovat a nemohl by řádně vymezit žalobní body. Krajský soud jej měl vyzvat postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. k doplnění žalobních bodů. Této povinnosti krajský soud dle stěžovatele nedostál.

[6] Žalovanému soud kasační stížnost k vyjádření nezasílal, neboť to s ohledem na stížní námitky považoval za nadbytečné.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná; stěžovatel je zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž důvody uplatněné stěžovatelem soud podřadil pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud v první řadě předepisuje, že v případech, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele z povahy věci v úvahu pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu je v tomto případě vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti zkoumat pouze to, zda byly splněny zákonem stanovené důvody pro odmítnutí žaloby. Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za

pokračování

následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53) nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Úkolem Nejvyššího správního soudu však není přímo přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80).

[9] V posuzované věci stěžovatel namítá, že měl být krajským soudem poučen ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. a pokud tak krajský soud neučinil, zatížil řízení vadou. Stěžovatel však zcela zřejmě přehlédl, že krajský soud jej usnesením ze dne 18. 8. 2015 právě dle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval k řádnému doplnění žalobních bodů a určil mu k tomu správně lhůtu, která koresponduje se lhůtou k podání žaloby ve věcech mezinárodní ochrany dle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Tato námitka tedy není důvodná.

[10] Pokud stěžovatel pouze obecně v kasační stížnosti namítá, že bez prostudování spisového materiálu správního orgánu není možné vymezit žalobní body, nelze s tímto souhlasit. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-75, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, na který ostatně odkázal sám stěžovatel, „[s]myslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“ Ve světle těchto závěrů bylo tedy na stěžovateli, aby ve lhůtě k podání žaloby alespoň v hrubých rysech srozumitelně a jednoznačně, nikoliv však pouhým odkazem na jednotlivá zákonná ustanovení, vymezil jednotlivé skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti či procesních vad. To lze jistě učinit i bez prostudování spisového materiálu správního orgánu, neboť žaloba je reakcí na konkrétní individuální správní akt o určitém zákonem předvídaném obsahu. Jestliže však stěžovatel i přes správné poučení ze strany krajského soudu žádným způsobem žalobní body blíže nespecifikoval, postupoval krajský soud správně, pokud žalobu pro neodstranění vad odmítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[12] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu